

III Den första stora ungdomskärleken

Nu hade Åkes mor i gengäld bjudit ut sin väninna och hennes två döttrar till sitt hem, Hon var visst stormförtjust i dessa, tyckte Åke, som också tyckte, att det skulle vara intressant att träffa dem.

Söndagen därpå kom gästerna. Stor blev Åkes överraskning, då han såg, att det var Gunburg och Anna. Glädjen över återseendet var ömsesidigt. Gunburg hade inte heller lyckats klara sig igenom provet utan skulle nu återupptaga sitt gamla yrke som sömmerska.

Åke fick nu visa flickorna omkring i stall och ladugård och ute på fältet hos korna, Särskilt förtjusta blev flickorna i en kull smågrisar.

– Så små och söta, så synd att de ska bli stora, tyckte de.

Så fortgick söndagen under prat och skratt.

– Så olika de är andra flickor, tänkte Åke ofta.

Åke insåg, att skulle han ha någon utsikt att klara sig i konkurrensen, måste han åter gå genom åtminstone en del av preparandkursen. Till slut lyckades han även förmå sina föräldrar att gå med på detta. Han visste, att det skulle bli svart för fadern att skaffa pengar, men han insåg även, att det var nödvändigt, om han skulle lyckas. Han skulle börja kursen i mitten av mars.

Viola hade han endast träffat några gånger under sommaren. Hon hade hälsat på honom nästan skyggt. Hon hade inte glömt sin kärlek till honom, hon led av

den, Sitt hämndbegär hade hon dödat strax efter att det uppkommit. Hon skulle bli Åke trogen: hon skulle inte gifta sig, om hon inte fick honom, Kanske skulle Åke, då han såg hennes trohet även älska henne. Så tänkte Viola, tills hon såg Anna, tills hon såg, hur tillgivna Åke och hon tycktes vara varandra. Då vaknade svartsjukan hos henne tillika med hämndbegäret. Hon skulle hämnas både Åke, som försmått henne, och Anna som tagit Åke ifrån henne

Några dagar innan Åke skulle börja kursen, reste han in till Lund för att hyra ett rum åt sig, På hemvägen fick han vänta ett par timmar på en mellanstation Har stiftade han en ytlig bekantskap med en pratsam dam något över medelåldern. Hon var ännu vacker, verkade rik men inte stolt och förnäm. Åke fick det intrycket av henne, att hon var av ”folket” men genom giftermål blivit rik. Så var även fallet. Hon var änka sedan några år tillbaka, hade varit i Lund och hälsat på en ogift syster där, hennes enda släkting i livet. Åke fann henne sympatisk, men han tyckte nästan, att det var egendomligt, att hon fann ett sådant förtroende för en vilt främmande yngling.

Detsamma tyckte han om sig själv, Han över raskade sig själv med att sitta och tala om saker och ting, som han eljest brukade behålla för sig själv Men han kände ett plötsligt behov att tala ut med någon och han tyckte det kändes lättare på något sätt. På samma sätt tyckte väl hon, att denne yngling, som såg så enkel och snäll ut, var ett passande objekt för en liten pratstund, fast hon inte ens visste hans namn.

Då tåget ångade in på stationen, inträffade en händelse, som så när hade fått ödesdigra följder. Den gamle damen

skulle just gå över spåret, då hon snavade och föll omkull. Åke, rusade fram och fick i sista stund henne från spåret. Hon hade inte skadats men troligen fått en nervchock, och i tillkallad ambulans kördes hon i medvetslöst tillstånd till Lunds lasarett.

Åke reste hem. Han tyckte synd om den gamla vänliga damen, men glöm de snart bort hela händelsen.

Det var en underbar tid Åke nu gick till mötes i Lund, Hans gode vän Augustus gick också om kursen, Läckorna gick som en dans i år, Om söndagarna körde Åke till Kejsarens stora förtret i de flesta fall ut till Gunburgs och Annas hem, till tant och farbror Carlström, Det var tidig vår det året, april var varm som maj, och maj var midsommarhet. Både Anna och Åke var förtjusta i blommor, och här hade de rikliga tillfällena, att beundra dessa, då ju Carlström hade en ganska storartad trädgårdsanläggning. Ofta var de ute och cyklade. De körde då ofta ut till en plats, där de kunde ostört få samtala med varandra. Deras favoritställe var en gammal prästgårdsträdgård. Prästgården hade blivit inrättad till hembygdsmuseum, Framför boningshuset stod en månghundraårig kastanj med en bänk vid sin fot. På denna bänk satt Anna och Åke ofta, Framför dem sänkte sig trädgården i terrasser. I gräsmattan, som var omgiven av blomsterrabatter, stod några vitstammiga hängbjörkar. Runt om trädgården gick en hög häck. Här kunde de sitta i timtal och njuta av naturen och av varandras sällskap. Åke njöt obeskrivligt av att sitta och höra på Annas alltid glada och friska röst, då hon talade om något hon tyckte var vackert.

Ju närmare tiden för provet kom, desto nervösare blev Åke. Det var ju så mycket som hängde på att han skulle bestå detta. Skulle han kunna återgälda föräldrarna deras uppoffringar för honom? Skulle han en gång kunna bjuda Anna ett gott hem? Anna förstod honom, fast han inte såg henne allt, och uppmuntrade honom.

Några dagar före provet fick Åke ett brev hemifrån som glädde honom mycket var från hans far som skrev, att han säkert trodde, att Åke i år skulle lyckas, Han hade inte trott det så säkert förut, men nu gjorde han det.

Om natten drömde Åke, att han var hemma. Hörde föräldrarna prata inne på sitt rum. Hans far sa: Nej jag tror aldrig, att Åke klarar sig, han kommer aldrig att bli lärare.

– Nu ska du inte vara pessimistisk, nu ska vi hoppas på det bästa, sa hans mor, men även hennes tonfall lät tvivlande och inte så hoppfullt som hon försökte göra det till.

– Nej, han blir aldrig lärare, återtog Åkes far.

Då blev Åke vred, öppnade dörren till föräldrarnas sovrum och sa:

– Jaså, far tror inte det, men varför skrev far då, att far trodde, att det skulle lyckas för mig?

Föräldrarna blev förskräckta över sonens plötsliga framträdande. De liksom försvann, rummet försvann, och Åke vaknade. Han var uppfylld av onda aningar. Lugnet var borta, Ingen trodde på honom, inte ens hans närmaste, kanske inte ens Anna, kanske hade även hon

hycklat. Han var ensam. Han hade blott Augustus, som trodde på honom, men han var ju en konkurrent